

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Ryšky a soudkyň JUDr. Kateřiny Čuhelové, Ph.D., a Mgr. Ivy Krejčířové ve věci

žalobce: **V. Š.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **P. K.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Bobkem
sídlem Plzeňská 1972/158, 150 00 Praha 5 – Smíchov

o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy,

o odvolání účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Blansku ze dne 24. září 2021,
č. j. 13 C 337/2018-530,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v I. výroku **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. výroku **mění** jen tak, že ohledně vět „*V. Š. vyrobil uvedený nosič „P. K. v pivovare Černá Hora“ dle požadavku zákona a majitelem uvedeného nosiče je od výroby dosud Pivovar Černá Hora. Údaje na nosiči odpovídaly zákonům stanoveným pro výrobu a šíření audioiděl touto formou, tedy nosičem CD*“ se žaloba **zamítá**; ve zbytku se II. výrok **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve III. výroku **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku další částku 175 000 Kč; ohledně zamítnutí žaloby na zaplacení zbývající částky 250 000 Kč se III. výrok **potvrzuje**.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve IV. výroku **potvrzuje**.

- V. Žalovaný je povinen zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 122 152 Kč.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku České republice – Okresnímu soudu v Blansku na soudních poplatcích za žalobu a za odvolání žalobce celkem částku 4 000 Kč.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 25 000 Kč (I. výrok) a zajistit zveřejnění omluvy ve znění: „*Omlouvám se V. Š. z dua Eva a Vašek za to, že jsem o něm v pořadu odvysílaném na kanálu TV Šlágr dne 6. 5. 2016, nazvaném „Z očí do očí – Jak to bylo s Evou a Vaškem“ nepravdivě uvedl, že moji osobu podvedl a připravil o 100 000 Kč, a dále že se podvodem napsal na hudební nosič, který byl vyráběn ve Vydavatelství SURF publishing s.r.o. V. Š. vyrobil uvedený nosič „P. K. v pivovare Černá Hora“ dle požadavku zákona a majitelem uvedeného nosiče je od výroby dosud Pivovar Černá Hora. Údaje na nosiči odpovídaly zákonům stanoveným pro výrobu a šíření audioiděl touto formou, tedy nosičem CD*“ na úvodní stránce webových stránek hudebního uskupení Veselá trojka na adrese <https://vesela-trojka.webnode.cz/> po dobu dvou měsíců (II. výrok). Žalobu naopak zamítl ohledně zaplacení částky 425 000 Kč (III. výrok) a ohledně uveřejnění omluvy v televizním vysílání TV Šlágr, v časopise České muziky Šlágr revue, na webových stránkách Veselé trojky na dobu dalších 10 měsíců a na facebookovém profilu Veselé trojky (IV. výrok). Žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 41 140 Kč (V. výrok).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl ve sporu, ve kterém žalobce odvíjel neoprávněný zásah do svého práva na ochranu osobnosti z nepravdivých výroků žalovaného, za něž byl žalovaný pravomocně trestně odsouzen pro pomluvu a které se týkaly údajného podvodu žalobce na žalovaného při financování zvukového nosiče CD „P. K. – v Pivovare“. Předmětné výroky byly žalovaným učiněny v pořadu „Z očí do očí – Jak to bylo s Evou a Vaškem“, odvysílaném dne 6. 5. 2016 na televizním kanálu TV Šlágr, veřejně dostupném rovněž na internetových stránkách hudebního uskupení Veselá trojka, kde žalovaný působí, a na volně prodejných DVD s názvem „Váš Šlágr pořad – Z očí do očí Eva a Vašek“.
3. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování zjistil, že žalovaný v TV Šlágr pronesl předmětné nepravdivé výroky o financování výroby CD pro Pivovar Černá Hora a podvodu žalobce, za což byl v trestním řízení odsouzen pro pomluvu k peněžitému trestu 40 000 Kč. Pořad celkově působil jako odplata žalobci proti informacím žalobce o panu P., zveřejněným v médiích, se snahou snížit vážnost žalobce, který je umělecky činný v rámci hudebního uskupení Eva a Vašek, a pořad působil i jako reklama hudebního uskupení žalovaného s názvem Veselá trojka. Obě uskupení jsou zaměřena na shodné publikum a TV Šlágr cílí na tutéž skupinu osob, tedy osoby vyššího věku. Výroky byly součástí déletrvajícího konkurenčního boje v dané oblasti hudebního šoubyznysu mezi Evou a Vaškem na straně jedné a Veselou trojkou žalovaného a TV Šlágr na straně druhé. Žalovaný byl na svůj přednes rámcově připraven, protože měl s sebou předmětné CD, jehož financování se předmětné výroky týkaly a které ukázal na kameru. Jeho přednes v celkovém kontextu pořadu vyvolává dojem, že využil pláštíku veřejné obrany pana P., aby dal průchod osobní zášti vůči žalobci a své výroky formuloval expresivně a zaujatě. Výroky žalovaného na adresu žalobce jsou znevažující a útočné. Žalovaný musel být srozuměn s nepravdivostí výroků a s tím, že budou vysílány v televizi, a je tak odpovědný za veřejně pronesenou nepravdu. Žalobce se po odvysílání pořadu musel obhajovat před manželkou, tchýní a tchánem a také rodinní příslušníci byli po odvysílání pořadu vystaveni dotazům či narážkám okolí. Vzájemná důvěra však nebyla zasažena do té míry, aby výroky měly dlouhodobě

negativní následky na rodinný život žalobce. Z výsledku svědků a přehledu koncertů bylo prokázáno, že nejméně od roku 2016 došlo k poklesu zájmu o hudební tvorbu žalobce a jeho manželky, nebylo však prokázáno, že se tak stalo v důsledku výroků žalovaného, neboť svědci povětšinou neznali důvod poklesu zájmu a vyjadřovali k němu jen své domněnky. K poklesu počtu koncertů došlo již v roce 2015, tedy před odvysíláním pořadu, a pokles zájmu o uměleckou činnost Evy a Vaška tak započal ještě před odvysíláním pořadu. Kromě odvysílání pořadu v TV Šlágr byl prokázán pouze prodej jednotek kusů DVD s pořadem a toto již není dostupné, nicméně pořad byl po dobu nejméně od 7. 5. 2016 do 1. 8. 2016 dostupný také na webu Veselé trojky. Veřejně prohlášenými a na internetu nejméně pod dobu 3 měsíců dostupnými výroky žalovaného byla negativně zasažena čest a poškozena pověst žalobce jako osoby veřejně známé, a to před specifickým okruhem osob, kdy kromě rodinných příslušníků a jejich známých se jednalo o hudební příznivce vyššího věku, nikoli však o celý národ.

4. Proto soud prvního stupně dovodil, že nepravdivými výroky žalovaného s difamujícím účinkem došlo k neoprávněnému zásahu do pověsti a cti žalobce a také do jeho rodinného života, přičemž žalovaný se dopustil trestného činu pomluvy nepřímým úmyslem, neboť musel vědět, že žalobce poškodí či poškodit může, a pro ten případ s tím byl srozuměn. V příčinné souvislosti s neoprávněným zásahem žalovaného došlo ke snížení cti žalobce zejména před částí rodiny, některými známými a sousedy a též poškozením pověsti došlo k podpoření trendu úbytku hudebních příznivců. Žalovanému tak ve smyslu § 2910 o.z. vznikla povinnost nahradit žalobci, co mu způsobil, přičemž žalobce má dle § 2956 o.z. právo za nemajetkovou újmu požadovat přiměřené zadostiučinění dle § 2951 o.z.
5. Soud prvního stupně uvedl, že při stanovení zadostiučinění vyšel z § 2957 o.z. Způsob a dobu trvání zveřejnění omluvy stanovil tak, aby odpovídaly způsobu a době dostupnosti pořadu a současně reálným možnostem žalovaného, aby rozhodnutí mohlo být vykonatelné (tedy jen na webových stránkách Veselé trojky a po dobu srovnatelnou, tj. dvou měsíců). Požadavku na delší dobu uveřejnění omluvy na tomto webu nevyhověl a nevyhověl ani požadavku na omluvu žalovaného v TV Šlágr, a to pro nemožnost plnění, „*když nevyšlo najevo, že by žalovaný měl právní titul, na základě kterého by uvedené mohl po TV Šlágr požadovat*“. Žalobu ohledně dalších požadovaných způsobů zveřejnění omluvy (na facebookovém profilu Veselé trojky a v časopise televizní stanice Šlágr) zamítl, neboť neodpovídaly způsobu provedení zásahu. Dovodil, že žalobce má právo nejen na satisfakci morální, nýbrž i na zadostiučinění peněžité, neboť z kontextu se podává, že žalovaného motivovala osobní zášť vůči žalobci a pod rouškou podpory obhajoby pana P. žalovaný využil nabízené příležitosti dát veřejně průchod svému negativnímu vztahu k žalobci, čímž přispěl k dříve již nastalému trendu úbytku zájmu o hudbu Evy a Vaška. Došlo k poškození pověsti žalobce ve značné míře a nepříznivý následek měl různou dobu trvání (kratší před osobami blízkými a delší před těmi, s nimiž žalobce neměl osobní vztah). Soud prvního stupně poukázal na rozdílné názory ohledně preventivně-sankční funkce peněžitého zadostiučinění a provedl určité srovnání s jinými případy, především s kauzou užití vulgarit v České televizi, v níž byla uložena povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy v penězích částku 100 000 Kč (věc posléze řešená Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 1041/17). Uvedl, že v nyní posuzované věci žalovaný neutil hrubých vulgarismů, nýbrž nepravdu, a nebylo tomu ani v takové šíři, jako v komparované věci v České televizi, jejímiž diváky je širší spektrum populace než u TV Šlágr. Uzavřel, že s poukazem na trestní odsouzení žalovaného náleží žalobci peněžité zadostiučinění „*pouze v nepatrné (symbolické) výši*“, k čemuž poukázal na věc projednávanou i Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 4003/2011.
6. Proti III. až V. výroku tohoto rozsudku podal žalobce odvolání, kterým se domáhal jejich změny vyhověním žalobě také v této části a přiznáním práva na náhradu nákladů řízení žalobci. Ohledně doby a formy zveřejnění omluvy nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že pořad se závadným obsahem byl na stránkách Veselé trojky minimálně 3 měsíce, a dovozoval, že pořad byl veřejnosti dostupný minimálně 11 a půl měsíce, protože adekvátní dobou zveřejnění omluvy na těchto

stránkách je doba jednoho roku. Nesouhlasil s tím, že byl prokázán prodej pouze jednotek kusů DVD s pořadem, k čemuž uvedl, že společnost Šlágr, respektive Česká Muzika spol. s r.o., podala prostřednictvím K. P. do spisu nepravdivé informace a pokud dle trestního spisu za jeden měsíc bylo prodáno cca 6 kusů, lze si stěžít představit, že k žádnému dalšímu prodeji nedošlo. Ohledně zamítnutí žaloby na veřejnou omluvu žalovaného v TV Šlágr z důvodu, že „*nevyslo najevo, že by žalovaný měl právní titul, na základě kterého by uvedeně mohl po TV Šlágr požadovat*“, žalobce uvedl, že žalovaný na jednání soudu potvrdil, že i nadále s TV Šlágr spolupracuje, a pokud neměl soud prvního stupně tuto možnost za prokázanou, měl žalobce poučit dle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. Ve vztahu k zadostiučinění v penězích vytkl žalobce soudu prvního stupně, že nerespektoval judikaturu Ústavního soudu v těchto otázkách, provedl zcela nepřiléhavé komparace a ve výsledku stanovil nepřijatelně nízkou satisfakci. Žalobce poukázal na náleznost Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 668/21, v němž Ústavní soud i ohledně zásahu menší intenzity, než je tomu v posuzovaném případě, dospěl k závěru, že nízká částka 100 000 Kč neplní svou satisfakční ani preventivní funkci. V nyní posuzované věci šlo o značně intenzivní zásah, označující žalobce za podvodníka, intenzita zásahu byla zvýšena jeho veřejností a způsobem provedení v předem připraveném pořadu na TV Šlágr. Zásah byl úmyslný a vedený podlým záměrem žalovaného dehonestovat před okruhem posluchačů žalobce jako svého konkurenta a propagovat současně své hudební uskupení, přičemž žalovaný neprojevil jakoukoli sebereflexi a neomluvil se. V souladu s judikaturou Ústavního soudu by se měla aplikovat preventivně-sankční funkce satisfakce, přičemž požadovaná částka není pro žalovaného, který ročně odehraje stovky koncertů, likvidační. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně ve zjevném rozporu s judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu, v níž je při konstatování porušení práva na ochranu osobnosti dovozován plný úspěch žaloby ve věci, přestože nebylo přiznáno požadované plnění nebo jeho výše. Je konstantně judikováno, že výše zadostiučinění závisí na úvaze soudu, a určení výše žalobcem proto nelze klást k jeho tíži.

7. Proti I. a II. výroku podal naopak odvolání žalovaný a domáhal se jejich změny zamítnutím žaloby také v této části. Uvedl, že předmětný odvysílaný pořad na TV Šlágr nebyl později reprízován a byl reakcí na předchozí zavádějící výroky žalobce o spolupráci s K. P., v rámci které tento měl umělecké duo Eva a Vašek připravit o miliony. Trestní rozsudek, odsuzující žalovaného za pomluvu, nabyl právní moci pouze z důvodu žalobcem avizované mimosoudní dohody na omluvu žalovaného, místo které však byla podána žaloba i na finanční zadostiučinění. Již samo trestní odsouzení žalovaného je ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4003/2011, zcela zásadní satisfakcí pro žalobce. V souvislosti s předmětným pořadem byly vedle nynější žaloby na žalovaného podány žalobcem či jeho společností na K. P. či jeho společnost další žaloby na ochranu osobnosti a na ochranu před nekalou soutěží. V této souvislosti je případ pro účely jednoho řízení interpretován jako zásah zaměřený vůči žalobci, zatímco pro účely jiného řízení vůči jeho obchodní společnosti. Dle žalovaného nedošlo jeho výrokem v pořadu k zásahu do osobnosti žalobce a žalobci nelze poskytnout jakoukoli právní ochranu nad rámec pravomocného trestního rozsudku. V daném pořadu žalovaný nikdy neuvedl, že by žalobce žalovaného obral o 100 000 Kč, a požadavek žalobce, aby se mu žalovaný omluvil za výrok, který z jeho strany nezazněl, je absurdní. Žalovaný v odvolání uvedl jiné případy ze soudní praxe (v nichž došlo k přiznání částky 360 000 Kč pro oběť dlouhodobého sexuálního týrání či částky 100 000 Kč za vulgární urážky na programu České televize ČT 2) a dovozoval, že pokud je oběti opakovaného a dlouhodobého sexuálního týrání přiznána náhrada nemajetkové újmy 360 000 Kč, jeví se požadavek žalobce na náhradu nemateriální újmy v jakékoli výši jako krajně nemravný a pouze výdělečný, což není smyslem ochrany osobnosti. Soud prvního stupně nepřihlédl k tomu, že cílem pořadu byla pouze výměna zkušeností zúčastněných o spolupráci s žalobcem, respektive uměleckým duem Eva a Vašek. Žalovaný v odvolání opakovaně zdůraznil význam svého trestního odsouzení, představujícího pro žalobce velmi výraznou satisfakci, a uzavřel, že z jeho strany nedošlo k jakémukoli zásahu

do osobnosti žalobce, kterému by měla být poskytnuta jakákoli právní ochrana nad rámec uvedeného trestního rozsudku.

8. Žalobce v rámci vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že toto odvolání demonstruje absenci jakékoli sebereflexe žalovaného a některé jeho pasáže jsou alarmující. Jeho obsah je předurčen tím, že stejný zástupce zastupuje i TV Šlágř a pana P.. Žalobce byl vždy ve vyjádřeních na adresu pana P. profesionálně distingovaný a nepronesl žádnou nepravdu, o osobě žalovaného se pak nevyjadřoval vůbec. Pan P. ve spolupráci s uskupením žalovaného Veselá trojka připravil reakci, která měla duo Eva a Vašek i žalobce samotného zničit, přičemž žalobce nikdy vůči žalovanému neřekl krivého slova a přivedl jej naopak k lidové hudbě. Argumentace okolo vztahu žalobce s panem P. nemá nic společného s touto věcí a nijak neobhajuje jednání žalovaného. Je zcela nepravdivé, že by měl žalobce či jeho zástupce přimět žalovaného, aby se neodvolával proti trestnímu rozsudku. Nelze souhlasit, že trestní rozsudek je dostatečnou satisfakcí žalobci, kdy i trestní soud přiznal v rámci odůvodnění, že nárok na zadostiučnění je dán a odkázal žalobce na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť zjištění jeho výše přesahovalo rámec trestního řízení. Také skutečnost, že žalobce uplatnil svá práva vícero žalobami vůči různým subjektům, je nerozhodná, neboť poškozený subjekt může mít více nároků vůči různým subjektům.
9. Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce odkázal na své odvolání a shrnul jeho obsah. Ohledně argumentace žalobce nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, ve věci nedostatečné satisfakce 100 000 Kč pro O. K., uvedl, že sledovanost TV Šlágř a odběr bulvárního deníku Blesk lze jen stěží poměřovat, bulvár v dané věci byl veden zlým úmyslem a povaha zveřejněné nepravdivé informace o údajném příbuzenském vztahu s Antonínem Zápotockým byla násobně závažnější a intenzivnější než povaha výroku žalovaného.
10. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání byla podána k tomu oprávněnými subjekty (§ 201 o.s.ř.), směřují proti rozhodnutí, proti němuž jsou přípustná (§ 201, § 202 a *contr.* o.s.ř.), a byla podána včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř. přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející i nad rámec odvolacích důvodů, a dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je částečně nesprávný.
11. Nutno odvolacím soudem akcentovat, že žalovaný byl již v souvislosti s předmětnými výroky o žalobci **odsouzen trestním soudem pravomocně za spáchání přečinu pomluvy**, což má v systému komplementární ochrany osobnosti (v němž se prostředky ochrany soukromého i veřejného práva vzájemně podporují a doplňují) dva nezanedbatelné dopady do tohoto civilního řízení. Jednak jsou totiž civilní soudy v tomto řízení ve smyslu § 135 odst. 1 o.s.ř. vázány odsuzujícím pravomocným rozhodnutím trestního soudu, že žalovaný se předmětnými nepravdivými výroky úmyslně dopustil pomluvy poškozeného žalobce (tedy zaviněného protiprávního jednání, zasahujícího do práva na ochranu osobnosti žalobce), jednak má toto trestní odsouzení jistý význam v otázce stanovení způsobu a výše satisfakce (k tomu viz níže). Uplatnění odpovědnosti trestněprávní nevyklučuje současné uplatnění právní ochrany osobnosti v intencích příslušných právních předpisů ostatních právních odvětví, neboť právní systém je nutno chápat jako celek složený ze vzájemně se doplňujících právních norem a v jeho rámci je pochopitelně možno vedle trestněprávní odpovědnosti kumulativně použít i ochranu poskytovanou ostatními právními odvětvími (např. právem ústavním, správním, pracovním či v dané věci aplikovaným právem občanským) (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2002, sp. zn. IV. ÚS 315/01, k souběhu trestní a občanskoprávní odpovědnosti). Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti civilního soudu rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň okolnostmi významnými pro rozhodnutí soudu v civilním řízení, kupř. pro rozhodnutí o náhradě škody. Výrokem odsuzujícího trestního rozsudku tedy může být pro civilní

řízení **závazně určena především otázka zaviněného protiprávního jednání** určitého pachatele, ale - za předpokladu, že způsobení škody je znakem skutkové podstaty trestného činu - též otázky vzniku škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09; s poukazem na R 22/1979). Skutečnost, z jakého důvodu žalovaný nepodal proti odsuzujícímu trestnímu rozsudku odvolání, je naopak irelevantní; podstatné zde je, že odsuzující trestní rozsudek nabyl právní moci (v opačném případě by k němu nemohlo být, a to ani co do jeho satisfakčního efektu, přihlédnuto s ohledem na princip presumpce nevinny – k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4312/2011).

12. Žalobcem zvolený a soudem prvního stupně při posouzení věci aplikovaný **režim deliktu** zásahu žalovaného do osobnostních práv žalobce jako jeho přirozených práv (§ 81, § 2910 první skutková podstata o.z.) je zde přílehlavý. Neplatí totiž, že by se ochrana osobnosti podle občanského zákoníku vztahovala pouze na nepodnikatelskou sféru života člověka, zatímco ochrana podnikatelů by byla stanovena pouze ustanoveními o nekalé soutěži. Proto i zásah objektivně dehonestující profesní čest osoby v podnikatelské sféře je způsobilý snížit její vážnost ve společnosti a dotknout se její osobnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1310/2005). V tomto smyslu můžeme rozlišovat čest a vážnost osobní, občanskou, stavovskou (například advokátní, akademickou), profesní, obchodní, vědeckou aj., přičemž ochrana osobnosti podle občanského zákoníku se vztahuje zásadně ke všem uvedeným rovinám cti a vážnosti člověka [*Tůma, P. in Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 423, marg. č. 81 23].*
13. Ačkoli oba účastníci v rozhodné době zveřejnění výroků žalovaného nepochybně působili v rámci svých konkurenčních hudebních uskupení (Eva a Vašek v případě žalobce, respektive Veselá trojka v případě žalovaného) na stejném trhu výkonných umělců (a pomluva konkurenta tudíž mohla v daném směru mít i svůj zřetelný nekalosoutěžní aspekt deliktu dle § 2976 o.z.), určující pro posouzení věci v režimu ochrany osobnostních práv žalobce je, že zásah žalovaného (nepravdivě prezentující žalobce jako podvodníka, jenž připravil svého tehdejšího kamaráda jako invalidního důchodce o nemalé finanční prostředky), byl pro žalobce jako člověka objektivně dehonestující, byl způsobilý snížit jeho vážnost ve společnosti a dotknout se osobnosti žalobce jako člověka (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1310/2005). Současně platí, že poškozený má právo volby právního režimu odpovědnosti škůdce, má-li jich k dispozici více, což žalobce volbou režimu ochrany svých osobnostních práv učinil. Princip kumulace nároků, z nichž si může poškozený vybrat, dospívá i dle právní doktríny k věcně spravedlivějším výsledkům (srov. *Melzer, F., Těgl, P. a kol. Občanský zákoník – velký komentář. Svazek IX. § 2894 – 3081. Praha: Leges, 2018, s. 347, odst. 203, mutatis mutandis*), a odvolací soud jej proto respektuje. Pro účely posuzované věci odvolací soud dodává, že taková možnost poškozeného zde není vzhledem k výše uvedenému vyloučena ani v důsledku případného poměru speciality právní úpravy, která by měla před režimem ochrany osobnosti přednost, jako by tomu bylo u nároků na náhradu nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. či z titulu náhrady škody na zdraví dle dřívějšího obč. zák. (k tomu srov. rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 125/2011; rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. 1 Co 2/2010, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 56/2011). Žalovaný ostatně v odvolání výslovně nenamítá nepřilehlavost posouzení věci soudem prvního stupně v daném režimu s tím, že věc by snad měla být posouzena v režimu ochrany před nekalou soutěží, a nikdy v tomto směru nevznese ani námitku nedostatku věcné příslušnosti okresního soudu jako soudu příslušného v prvním stupni. Takový nedostatek zde z úřední povinnosti (§ 103 o.s.ř.) z výše uvedených důvodů nespátruje ani odvolací soud sám, neboť pro

spory ve věcech ochrany osobnosti jsou s účinností od 1. 1. 2014 věcně příslušné v prvním stupni právě okresní soudy (§ 9 odst. 1 o.s.ř.).

14. Patří k obecným východiskům práva na ochranu osobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018), že ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení, nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 30 Cdo 439/2018).
15. U veřejně činné osoby se vyšší míra tolerance při posouzení skutkových tvrzení a hodnotících soudů uplatněných při kritice související s veřejnou činností, kterou taková osoba vykonává, zpravidla nevztahuje na nepravdivé skutkové údaje o veřejně činné osobě (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007).
16. Při výše zmíněné vázanosti civilních soudů pravomocným odsuzujícím trestním rozsudkem, dané na základě § 135 odst. 1 o.s.ř., ohledně toho, že žalovaný se dopustil předmětnými nepravdivými výroky úmyslně pomluvy poškozeného žalobce (zaviněného protiprávního jednání, zasahujícího do práva na ochranu osobnosti žalobce), a vzhledem k soudem prvního stupně zjištěnému skutkovému stavu, na který je pro stručnost odkazováno, tedy nelze dospět k jinému závěru, než že se žalovaný dopustil svými nepravdivými výroky neoprávněného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobce, chráněného v zákonné rovině § 81 a násl. o.z., neboť šlo o jednání žalovaného směřující proti osobní i mravní integritě žalobce, které bylo objektivně způsobilé snížit důstojnost, čest a vážnost žalobce, jakož i ohrozit jeho postavení a uplatnění ve společnosti. Mezi neoprávněným zásahem žalovaného a porušením osobnostní sféry žalobce existuje zřetelná příčinná souvislost a tento zásah neoddiskutovatelně přesáhl přípustnou intenzitu takovou mírou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat.
17. Spory mezi žalobcem a K. P., který není subjektem posuzovaného individuálního hmotněprávního deliktního vztahu ani účastníkem tohoto řízení, jsou pro účely základu odpovědnosti žalovaného za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobce naprosto nepodstatné (nejsou předmětem tohoto řízení) a zcela bez významu tudíž je i to, zda se v jejich rámci žalobce dopustil difamace K. P. či nikoli. Soud prvního stupně proto v tomto směru opodstatněně neprovedl dokazování, nesměřující k prokázání skutečností významných pro rozhodnutí věci, což i zdůvodnil. Nadto dovedeno *ad absurdum*, logika argumentu žalovaného by umožňovala rozpoutat „*lavinu*“ urážek a výpadů všech v dané hudební branži zúčastněných osob, které by postupně mohly co do míry expresivity i gradovat, přičemž každá další urážka by byla omluvitelná tou předchozí, a nemohla by proto být označena za neoprávněnou. Takový výklad je však s ohledem na garance práva na ochranu osobnosti neúnosný (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2005, sp. zn. II. ÚS 94/05; ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13).
18. Jde o zjevnou a marnou snahu žalovaného odvést pozornost soudů od merita věci, tedy od své vlastní právní odpovědnosti za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobce, což se týká i argumentace ohledně jiných řízení vedených žalobcem ohledně případné právní odpovědnosti jiných subjektů za jejich vlastní zásah (k tomu srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 108/2020, dle kterého za neoprávněný zásah způsobený článkem na internetu nebo v tisku nese odpovědnost jeho autor, není-li zaměstnancem subjektu, který text publikoval a jehož případná odpovědnost tím není dotčena).
19. Za uvedené situace není dán žádný pádný a přesvědčivý důvod k odklonu od posouzení prejudiciální otázky existence zaviněného neoprávněného zásahu žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobce dle § 81 a násl. o.z., učiněného i s oporou v odsuzujícím trestním rozsudku

soudem prvního stupně. Došlo tudíž ke vzniku civilní delikt ní odpovědnosti žalovaného za zaviněný zásah do absolutního (v soukromoprávním významu) práva poškozeného dle § 2910 o.z. (první skutkové podstaty). Žalovanému vznikla ve smyslu § 2956 o.z. povinnost odčinit žalobci nemajetkovou újmu a je tak dán prostor zabývat se tím, jaký způsob a výše přiměřeného zadostiučinění žalobci vůči žalovanému dle § 2951 odst. 2 a § 2957 o.z. náleží.

20. Stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně, přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího a přípustnost dovolání nemůže založit pouhý nesouhlas s formou nebo výší usuzovaného zadostiučinění s výjimkou zcela zjevné nepřiměřenosti (z mnoha např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 30 Cdo 665/2016; či ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2322/2017).
21. Odvolací soud s poukazem na § 2951 odst. 2 a § 2957 o.z. souhlasí z níže uvedených důvodů se soudem prvního stupně v tom, že co do základu nároků je opodstatněné přiznat žalobci nejen morální satisfakci v podobě veřejné omluvy žalovaného, nýbrž i satisfakci relutární.
22. Namítá-li žalovaný ve vztahu k **obsahu omluvy**, že se má omluvit za slova, která nepoužil, pak žalovaným např. v čase 1:07:17 a násl. o žalobci vyřčená věta „*Já jsem si teda zaplatil 100 tisíc korun za to, aby mě vyrobil céděčko, a on se podvodem napsal jako vydavatel*“ jednoznačně koresponduje první části soudem prvního stupně přiznaného textu omluvy, jakož i podstatě skutkové věty pravomocného odsuzujícího trestního rozsudku (§ 135 odst. 1 o.s.ř.). Jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5145/2017, text požadované omluvy může být formulován tak, aby vystihl podstatu závadného jednání, a nemusí obsahovat doslovnou citaci jednotlivých tvrzení žalovaného. Soudem prvního stupně přiznaný obsah omluvy ve své první části adekvátně odpovídá podstatě neoprávněných výroků žalovaného. Jeho poslední dvě věty jsou však zcela nadbytečné a v rozsahu, překračujícím podstatu sporu, také nepodložené, neboť nemají oporu ve výrocích žalovaného a ve zjištěném skutkovém stavu. Podstatou řízení vůbec nebylo obecnější zjištění, zda nosič odpovídá (všem) požadavkům zákona pro výrobu a šíření audioděl, nýbrž výlučně informace uvedené v první části přiznávané omluvy. Ve zbytku tak bylo třeba žalobu v této části zamítnout.
23. Jde-li o **formu soudně přiznávané omluvy**, vztah přiměřenosti mezi neoprávněným zásahem a satisfakcí za něj zásadně umožňuje, aby omluva za veřejně učiněný neoprávněný zásah byla realizována rovněž veřejně způsobem adekvátním tomu, jak byl neoprávněný zásah učiněn.
24. Není správné východisko soudu prvního stupně, že povinnost k omluvě ve vysílání TV Šlágr nelze žalovanému uložit pro nemožnost plnění, „*když nevyšlo najevo, že by žalovaný měl právní titul, na základě kterého by uvedené mohl po TV Šlágr požadovat*“, respektive že žalovaný v TV Šlágr „*nefiguruje v postavení, z jehož titulu by toho mohl dosáhnout bez souhlasu jiných osob*“. Obecně totiž platí, že součástí povinnosti žalovaného k veřejné omluvě učiněné prostřednictvím sdělovacího prostředku je právě budoucí zajištění si právního titulu (v podobě smlouvy s provozovatelem sdělovacího prostředku) žalovaným a na jeho náklady tak, aby veřejná omluva mohla být zásadně publikována tam, kde k neoprávněnému zásahu došlo, a dostala se tak v rámci svých očištných účinků na vědomí cílové skupiny, před kterou byl neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobce učiněn. Na druhou stranu ovšem současně platí, že provozovatel sdělovacího prostředku, který není účastníkem tohoto soudního řízení, není jakkoli vázán rozsudkem, ukládajícím povinnost k veřejné omluvě toliko žalovanému, a jako takový nemá pouze na základě soudem vydaného rozhodnutí, které je zásadně závazné jen pro účastníky řízení (§ 159a odst. 1 o.s.ř.), povinnost omluvu žalovaného zveřejnit. V podmínkách smluvní volnosti pak není ani povinen uzavřít s žalovaným smlouvu, jejímž obsahem by bylo právě zveřejnění předmětné omluvy, a k publikaci této omluvy žalovaného proto nemůže být pro absenci své (soudem uložené či smluvní) povinnosti nucen. Není však obecně důvodu *a priori* předpokládat, že provozovatel sdělovacího prostředku, ve kterém má být veřejná omluva publikována, její publikaci odmítne

(v tomto směru není dána ani žádná právní či zkušenostní domněnka). Daná otázka proto může být v nalézacím řízení ve hře nikoli z iniciativy soudu, nýbrž v rámci projednací zásady výlučně k procesní obraně žalovaného, který ji ve vlastním procesním zájmu musí tvrdit a prokázat. Teprve za situace, je-li taková procesní obrana žalovaným uplatněna, je soud prvního stupně povinen v nalézacím řízení věnovat dané otázce svou pozornost tak, aby nedošlo k vydání fakticky nevykonatelného rozhodnutí na veřejnou omluvu, které by nemohlo být při tvrzeném a prokázaném nedostatku součinnosti provozovatele sdělovacího prostředku vůbec realizováno. Pro závěr o nemožnosti plnění zde tedy není relevantní soudem prvního stupně konstatované nezjištění existence právního vztahu mezi žalovaným a provozovatelem sdělovacího prostředku, nýbrž by jí byla (k případné výslovné procesní obraně žalovaného) eventuálně jednoznačně zjištěná neochota provozovatele sdělovacího prostředku veřejnou omluvu žalovaného publikovat. Není-li daná otázka v nalézacím řízení v podmínkách projednací zásady žalovaným nastolena a stane-li se případně relevantní až v rámci výkonu rozhodnutí, ukládajícího povinnost k veřejné omluvě, kterou nelze pro nedostatek součinnosti provozovatele sdělovacího prostředku fakticky vykonat, může to být důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí na základě § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., dle kterého výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

25. Určující pro neúspěch nároku žalobce na veřejnou omluvu žalovaného v TV Šlágr nicméně na základě nově učiněných skutkových zjištění odvolacího soudu je, že dle zprávy insolvenčního správce dlužníka Šlágr TV, spol. s r.o. v likvidaci, ze dne 12. 1. 2022 již tato společnost nevyvíjí žádnou podnikatelskou aktivitu, což je i obecně známo (§ 121 o.s.ř.), a dle zápisu ze zasedání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 22. 2. 2022 (bod 24) došlo k odnětí licence k provozování programu ŠLÁGR TV, šířeného prostřednictvím družice i prostřednictvím zvláštních přenosových systémů. Z tohoto důvodu je ohledně žalobcem požadované veřejné omluvy na této televizní stanici, na které k neoprávněnému zásahu došlo, dána **objektivní nemožnost plnění**. Současně ovšem platí, že žalobcem objektivně nezaviněný neúspěch daného nároku na morální satisfakci (objektivní nemožnost odvysílání veřejné satisfakce tam, kde k primárnímu neoprávněnému zásahu došlo, spojená nadto i s dlouhým časovým odstupem od neoprávněného zásahu), musí mít dle soudní judikatury svůj navazující dopad do oblasti satisfakce relativní. Pokud totiž forma morální satisfakce již nemůže být totožná, příp. srovnatelná s formou, v jaké k zásahu do osobnostních práv dotčené osoby došlo, příp. mýjí-li se s ohledem na velký časový odstup daný (nepeněžní) způsob satisfakce účinkem, pak zpravidla nezbyvá, než vzniklou nerovnováhu kompenzovat zadostiučiněním finančním (nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. III. ÚS 281/03; přiměřeně srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4364/2013); k tomu dále odst. 48 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu.
26. Ohledně omluvy na webových stránkách Veselé trojky, na kterých byl předmětný pořad, respektive odkaz na něj, sekundárně zveřejněn (jak žalovaný sám na jednání soudu prvního stupně dne 25. 6. 2021 stvrdil a viděla jej zde i svědkyně H. Ch.), vyplývá již z tvrzení žalovaného samotného, že je schopen ovlivnit obsah těchto stránek. Tyto stránky nadále fungují (viz aktuální kalendář vystoupení uvedený v odst. 52 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Výše zmíněný problém zde proto není vůbec ve hře, a soud prvního stupně tomuto satisfakčnímu nároku správně vyhověl, přičemž akceptovatelným způsobem stanovil i dobu trvání zveřejnění omluvy. Délka 2 měsíců jako doba trvání zveřejnění této omluvy na úvodní stránce webových stránek je totiž dostatečně dlouhá bez ohledu na skutečnost, že zásah sám byl na webových stránkách případně zveřejněn po dobu ještě delší. Postačující zde je, že takto dlouhá doba trvání zveřejnění omluvy je plně způsobilá naplnit účel veřejné morální satisfakce, tedy zprostředkovat veřejnosti, sledující danou specifickou hudební oblast, v níž účastníci figurují, (pro žalobce očistnou) informaci o omluvě žalovaného za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobce, a přispět tak jako jedna z forem satisfakce ke zmírnění a odčinění žalobci

žalovaným způsobené újmy. Není proto při takto dané objektivní způsobivosti naplnění satisfakčního účelu nezbytné, aby délka zveřejnění omluvy byla ještě delší, i kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce, že pořad byl na těchto stránkách veřejně dostupný po dobu téměř jednoho roku. Nadto nelze ohledně významu doby trvání zveřejnění pořadu, obsahujícího předmětné výroky žalovaného, na těchto stránkách přehlížet, že intenzita újmy vzniklé zveřejněním informací na internetu časem slábně (srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020). Nepochybný význam pak má pro tyto účely také skutečnost, že oproti nyní ukládané omluvě byly předmětné výroky žalovaného zahrnuty v rámci celého zveřejněného pořadu, a nebyly proto veřejnosti na těchto stránkách bez dalšího přístupné okamžitě a bezprostředně (bez nutnosti zhlédnutí konkrétní části pořadu), což rovněž vede k závěru o dostačující délce trvání soudem prvního stupně stanovené formy veřejné satisfakce za daný sekundární způsob zveřejnění zásahu.

27. Ohledně dalších forem veřejné omluvy odůvodnil žalobce požadavek na omluvu v časopise České muziky Šlágr Revue a na facebookovém profilu Veselé trojky toliko tím, že se jedná o komunikační prostředky spojené s Veselou trojkou a Českou muzikou, která pořad prodávala a vyrobila. Odvolací soud zde souhlasí se soudem prvního stupně, že není přiměřené zveřejňovat omluvu tam, kde zásah sám nebyl vůbec realizován. Podstatné i postačující z hlediska forem morálního zadostiučinění je, že veřejná omluva je ukládána ve vztahu k webovým stránkám Veselé trojky (kde sekundárně ke zveřejnění neoprávněného zásahu došlo) a že objektivní nemožnost odvysílání omluvy na TV Šlágr (kde primárně ke zveřejnění neoprávněného zásahu došlo) má své dopady při stanovení zadostiučinění relativního (viz odst. 48 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).
28. **Zadostiučinění v penězích** představuje institut, který nelze používat k vyvažování a zmírňování jen běžné či krátkodobě působící nemajetkové újmy na osobnosti fyzické osoby. Nezbytnou podmínkou pro přiznání peněžitého zadostiučinění podle § 2951 odst. 2 o.z. je, že se poskytnutí žádné formy morálního zadostiučinění nejví s ohledem na okolnosti případu postačujícím (tzv. princip subsidiarity finanční satisfakce). Subsidiarita finanční satisfakce byla dána i dle dřívějšího § 13 odst. 2 obč. zák. a současný o.z. na ní nemění ničeho. Platí, že nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění nemajetkové újmy (§ 2951 odst. 2 o.z.). Primárně se tudíž i nadále zkoumá, zda postačuje morální satisfakce (respektive jiný způsob satisfakce), a peněžitá satisfakce má až subsidiární povahu, byť je v daném ustanovení zmíněna jako první (shodně *Hulmák, M. a kol.* Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část. § 2055-3014. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1684, marg. č. 2951 28; *Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol.* Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 3113, marg. č. 2957 1; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2020, sp. zn. 25 Cdo 167/2019).
29. Stanovení adekvátní náhrady imateriální újmy („*vyčíslení nevyčísitelného*“) je z logiky věci otázkou soudcovské úvahy (§ 136 o.s.ř.), nikoli exaktní matematiky. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3122/15, při odčinění imateriální újmy pojmově nelze rozhodovat na základě určitých tabulkově předvídaných bodových počtů, nýbrž výhradně vycházejí z dokazování a s náležitým zřetelem k okolnostem konkrétní věci. Právě tak z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2706/19, vyplývá, že je sice pochopitelné, že Nejvyšší soud ve snaze o sjednocení judikatury zavádí (míněno pro účely § 2958 či § 2959 o.z.) metodiky pro výpočet odčinění nemajetkové újmy, podle Ústavního soudu tím však částečně „*jde proti*“ filozofii soukromoprávní úpravy účinné od 1. 1. 2014, tj. (v této souvislosti) oprostít soudní rozhodování od předem daných postupů, algoritmů, tabulek, násobků či jiných výpočtů - tak, aby nezávislý soudce v konkrétní souzené kauze při rozhodnutí pečlivě a s citem pro věc zhodnotil její individuální okolnosti a provedené důkazy podle zásady volného hodnocení (§ 132 o.s.ř.) a „*neopisoval metodiky*“ či „*nedoplňoval vzorce*“.

30. Ač se určení výše tohoto zadostiučinění stává předmětem volného uvážení soudu, musí soud v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2003, sp. zn. 30 Cdo 2005/2003). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 98/2010, zadostiučinění v penězích plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze vylučovat. V rozsudku ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 30 Cdo 427/2000, uveřejněném v časopise Soudní rozhledy 3/2003 pod č. 35, Nejvyšší soud judikoval, že právní úprava nestanoví meze zadostiučinění za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti formou náhrady nemajetkové újmy v penězích; soudy proto musí v každém jednotlivém případě vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska vztahující se ke zjištěné míře zásahu do osobnostních práv postižené osoby. Pro určení výše přiměřeného zadostiučinění v penězích jsou relevantní kritéria posouzení míry závažnosti vzniklé nemajetkové újmy a zvážení okolností, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo.
31. Cítil-li se soud prvního stupně v rámci pokusu o komparaci s jinou (namátkou zvolenou) věcí limitován částkou 100 000 Kč, přiznanou za veřejné užití vulgarit, a uvedl-li k tomu jako argument pro přiznání nižší částky, že v nyní posuzované věci nejde o hrubé vulgarity, nýbrž o nepravdu, je taková úvaha hodnotově zcela nesprávná. Přehlíží totiž, že Ústavní soud v dané věci poukázal na fakt, že posledních letech se vulgarismy ve veřejném prostoru objevují čím dál častěji, pročez mohou být považovány za méně šokující (např. podle francouzského lingvisty Alaina Reye koresponduje banalizace sprostých slov a urážek s odstraňováním tabu od druhé poloviny 20. století). Užití vulgárních a urážlivých výrazů vypovídá především o autorech samotných (tzv. sebeodhalení) a činí veřejnou debatu bezobsažnou (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 1041/17). Nyní posuzovaná veřejně užitá nepravda, prezentující žalobce jako podvodníka, jenž připravil svého tehdejšího kamaráda jako invalidního důchodce o nemalé finanční prostředky, je z hlediska povahy výroku nesrovnatelně intenzivnějším zásahem. Oproti vulgaritám, degradujícím v očích příjemců informací především původce vulgarit (k tomu dále srov. i rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2010, č. j. 24 C 66/2008-199, uvedený v odst. 36 odůvodnění), byla totiž daná nepravda před veřejností navenek prezentována jako vážně míněná skutková tvrzení, sdělovaná nadto na základě (údajně) přímé osobní zkušenosti žalovaného s jednáním žalobce, a měla tudíž z hlediska povahy výroků výrazně vyšší škodlivý potenciál (objektivní způsoblost porušit či jen ohrozit právo na ochranu osobnosti žalobce). Je sice faktem, že sledovanost ČT 2 je výrazně vyšší, než jakou byla sledovanost TV Šlágr (určené svým zaměřením pro specifický okruh diváků), na druhou stranu je ovšem zásadní, že TV Šlágr mířila právě na konkrétní cílovou diváckou a posluchačskou skupinu, která osobě žalobce jako interpreta v dané oblasti hudby věnovala svou pozornost, což intenzitu zásahu umocňovalo.
32. Výroky nadto byly jistou dobu v rámci daného pořadu veřejně přístupné také na webových stránkách Veselé trojky a byly obsaženy i na DVD, určeném k prodeji veřejnosti, byť soudem prvního stupně byl zjištěn toliko zanedbatelný rozsah fakticky realizovaného prodeje. Celkový rozsah realizovaného prodeje DVD nebylo třeba v řízení odvolacím soudem naprosto nevhodně a s nejistým výsledkem blíže zjišťovat. Postačující je zde konstatování, že rozhodná je pouhá objektivní potencialita zasáhnout také touto formou do práva na ochranu osobnosti žalobce. I pokud by zde ohledně fakticky realizovaného prodeje platila žalobcem naznačovaná hypotéza o dalším prodeji nosiče, kterého se za měsíc prodalo 6 kusů, evidentně by se v těchto číslech stále nejednalo o nikterak závratný prodej a na níže uvedených závěrech odvolacího soudu o spravedlivé výši finanční satisfakce by to vzhledem k podstatě věci neměnilo nic. Těžiště věci totiž spočívalo ve zveřejnění nepravd prostřednictvím DVD s pořadem jen zcela okrajově, neboť

jednoznačně dominujícím způsobem zveřejnění nepravd žalovaným bylo jejich primární vyřčení pro účely televize s celostátní působností, zaměřené na cílovou diváckou a posluchačskou skupinu, věnující právě osobě difamovaného žalobce jako interpreta v dané oblasti hudby svou pozornost.

33. Nutno odvolacím soudem vyjít jako z **obecného východiska** z toho, že relace náhrad se v případech závažných neoprávněných zásahů do práva na ochranu osobnosti v České republice nepohybují v řádu pouhých desetitisíců ani v řádu několika milionů, nýbrž v šestimístných cifrách; v případě nejcitelnějších (především bulvárních) zásahů pak zcela výjimečně oscilují až kolem jednoho milionu korun (srov. např. kauzu Marek Vašut proti Ringier Axel Springer CZ, a. s.; usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 1879/11, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 2. 2012). K tomu lze z judikatury zdejšího odvolacího soudu právě z oblasti odškodnění nactiutrhačných výroků z posledních několika let komparativně zmínit kauzu řešenou rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 70 Co 69/2018-220 (dovolání odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3810/2019; ústavní stížnost odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 458/20), v níž došlo (vedle přiznání omluvy) k přiznání částek 100 000 Kč pro každého ze dvou žalobců při opakovaném úmyslném šíření nepravdivých difamujících údajů (typu obvinění z mimomanželského poměru či příslušnosti ke Státní bezpečnosti) v prostředí okresního města (celkem tedy 200 000 Kč). V porovnání s nyní souzenou věcí přitom nešlo o mediálně šířený výrok, dopadající na širší okruh příjemců informací, šlo však o opakované šíření informací při řadě různých příležitostí, v důsledku kterého informace vešly v místní známost, přičemž výroky byly z hlediska vyšší intenzity (závažnosti) obvinění difamovaných v principu srovnatelné s nyní posuzovanou věcí. Dále lze z nedávné rozhodovací praxe zdejšího odvolacího soudu připomenout obecně známou kauzu nepravdivých výroků o zdravotním stavu prezidenta republiky, řešenou rozsudkem ze dne 7. 4. 2021, č. j. 70 Co 5/2021-547 (proti kterému nebylo dovolání podáno), v níž došlo vedle uložené omluvy k přiznání finanční satisfakce 250 000 Kč. Oproti nyní posuzovanému případu nedošlo k morální satisfakci v podobě trestního odsouzení původce výroků, na druhou stranu však došlo k jiným morálním satisfakcím včetně svépomocné satisfakce (autosatisfakce) veřejnou dehonestací původce výroků žalobcem a jeho aparátem, a to i s veřejným využitím vulgarity. Z recentní judikatury Ústavního soudu z oblasti odškodnění nactiutrhačných výroků v celostátním médiu je pak třeba zmínit nedávný náleze ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, jehož se ostatně i žalobce výslovně dovolává, v němž přitom nešlo o výrok takové intenzity (závažnosti) obvinění difamovaného, jako je tomu v nyní posuzované věci (nepravdivě prezentující žalobce jako podvodníka, jenž připravil svého tehdejšího kamaráda jako invalidního důchodce o nemalé finanční prostředky), nýbrž o výrok intenzity jednoznačně slabší (nepravdivé informace o příbuzenském vztahu známého herce Oldřicha Kaisera s Antonínem Zápotockým). Oproti nyní posuzované věci nadto nešlo o úmysl škůdce difamovat, nýbrž o jeho nedbalost (nedůvodné spoléhání se na pravdivost neověřených informací). V daném nálezu Ústavní soud dovodil, že obecnými soudy přiznaná částka 100 000 Kč neplní pro nedostatečnou výši svou satisfakční ani preventivní funkci (dle informací z veřejně dostupných zdrojů posléze v této věci došlo k prvostupňovému přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu v částce 250 000 Kč – k tomu viz např. <https://www.ceskenoviny.cz/zpravy/herec-kaiser-ma-od-blesku-dostat-odskodne-vic-nez-100-000-kc-rozhodl-ustavni-soud/2121729>).
34. Soudem prvního stupně přiznaná výše satisfakce v symbolickém řádu nízkých desítek tisíc do zmíněných obecněji panujících relací zcela zjevně nezapadá a je tudíž i z komparativního hlediska extrémně nízká. Současně v poměrech konkrétní souzené věci nezohledňuje dostatečně charakter a intenzitu žalovaného zásahu a vzniklé imateriální újmy, včetně neopomenutelných okolností zvláštního zřetele hodných dle § 2957 o. z, a naopak přílišně akcentuje satisfakční efekt jiných forem zmírnění a odčinění žalobci žalovaným způsobené újmy.
35. Je v těchto souvislostech principiálně zcela nesprávná úvaha soudu prvního stupně, dle které s ohledem na trestní odsouzení žalovaného náleží žalobci nárok na peněžité zadostiučinění pouze

v nepatrné výši. Takový přístup, kladoucí až přílišný akcent na satisfakční význam trestního rozhodnutí, je ve vnitřním logickém rozporu s (blíže nerozvedeným) konstatováním soudu prvního stupně, že při stanovení formy a podoby zadostiučinění vyšel z § 2957 o.z. Účelem daného ustanovení, zakotvujícího povinnost soudu určit způsob a výši přiměřeného zadostiučinění tak, aby byly odčiněny i demonstrativně uvedené okolnosti zvláštního zřetele hodné, je totiž zcela jednoznačně a neoddiskutovatelně nutnost přiznávání (způsobem i výší) citelnějších (nikoli tedy toliko symbolických) satisfakcí. Přístup soudu prvního stupně však především rádně nezohledňuje, že přestože je potrestání škůdce v trestním řízení nepochybně jistou formou morální satisfakce pro poškozeného, **je vždy úkolem civilního soudu zvážit, zda je tato satisfakce dostatečná**, k čemuž nutno především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu (soud musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i šíři ohlasu vzniklé nemajetkové újmy pro postavení a uplatnění postižené fyzické osoby ve společnosti apod.) (viz i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4003/2011). Satisfakční účinek trestního rozsudku může mít značně rozdílnou intenzitu podle okolností konkrétního případu, a k trestnímu odsouzení jako satisfakčnímu prostředku je proto třeba přistupovat uvážlivě a diferencovaně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 519/2010). Je vždy nutná určitá objektivizace fakticky docílené morální satisfakce v poměru k objektivizované nemajetkové újmě a rozhodné nejsou pouhé subjektivní pocity dotčených (včetně toho, nakolik úkorně vnímá své trestní odsouzení žalovaný).

36. Argumentuje-li žalovaný právě částí usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4003/2011, pak přehlíží v předchozím odstavci již uvedené a v tomto rámci také neoddiskutovatelný fakt, že obě věci jsou objektivně naprosto nesouměřitelné. Odkazovanou věc shodou okolností soudil v prvním stupni právě zdejší soud, jenž o ní rozhodl rozsudkem ze dne 19. 11. 2010, č. j. 24 C 66/2008-199, a je mu tedy více než důvěrně známa. Vrchní soud v Olomouci a posléze i Nejvyšší soud v ní aprobovaly na danou konkrétní věc přílehlavé závěry zdejšího soudu (patrné i z narativní části odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu), dle kterých se žalovaní vulgárních výroků vůči žalobkyni dopustili před velmi úzkým okruhem přihlížejících osob, což způsobilo, že důstojnost a vážnost žalobkyně nebyla narušena ve větší míře a její újma byla co do územní, časové i personální (tzn. z hlediska okruhu předmětnému jednání přítomných osob) širě újmou malého až bagatelního charakteru. Vulgaritami pronášenými v podnapilém stavu snížili vlastní důstojnost samotní žalovaní. Právě vzhledem k bagatelnímu charakteru újmy bylo zdejším soudem konstatováno a v odvolacím i dovolacím řízení aprobováno, že dostačující satisfakcí v dané věci je již samo rozhodnutí soudu konstatující neoprávněnost zásahu žalovaných spolu s rozhodnutím přestupkového orgánu o přestupcích obou žalovaných. Je však naprosto nepřiléhavé srovnávat danou věc, v níž došlo k toliko bagatelní újmě, s případem nyní posuzovaným, v němž naopak dle správných závěrů soudu prvního stupně došlo k poškození pověsti žalobce ve značné míře.
37. Z pohledu celkové povahy a způsobu provedení neoprávněného zásahu je zde zásadní, že neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce měl povahu **závažných nepravdivých skutkových tvrzení**, prezentujících žalobce jako podvodníka, jenž připravil svého tehdejšího kamaráda jako invalidního důchodce o nemalé finanční prostředky, a byl žalovaným realizován veřejně v televizním vysílání s celostátní působností, adresovaném cílové divácké a posluchačské skupině, která věnuje osobě difamovaného žalobce jako interpreta právě v dané oblasti hudby obecně svou pozornost, což intenzitu zásahu do cti a vážnosti žalobce ve společnosti objektivně umocňuje. Odehrál se v kontextu situace, kdy oba účastníci jsou činní právě v dané oblasti hudby jako součástí konkurenčních hudebních uskupení (Eva a Vašek v případě žalobce, respektive Veselá trojka v případě žalovaného), mířících na obdobnou cílovou diváckou a posluchačskou skupinu (k právnímu režimu deliktu v těchto souvislostech viz odst. 12-13 odůvodnění rozsudku

odvolacího soudu), a byl učiněn na pozadí sporů mezi žalobcem a K. P. (jako majitelem televizní stanice TV Šlágr, na níž byl neoprávněný zásah žalovaného primárně učiněn). Zásah nebyl nadto žalovaným učiněn osamoceně jako zcela ojedinělý náhodný výpad proti žalobci, neboť celkové vyznění předmětného pořadu i vystupování žalovaného v něm bylo jednoznačně ofenzivně zacíleno proti osobě žalobce a žalovaný měl předem s sebou předmětné CD, kterého se výroky týkaly, jak i soud prvního stupně správně dovodil.

38. Pro účely civilní deliktní odpovědnosti žalovaného nelze přehlížet existenci **neopomenutelných důvodů zvláštního zřetele hodných**, které ve smyslu § 2957 o.z. jednoznačně musejí být z pohledu civilního práva při stanovení způsobu i výše přiměřeného zadostiučinění zohledněny a jako takové vedou k závěru o nutnosti přiznání vyššího zadostiučinění (a to i přes zmíněný určitý satisfakční význam trestního rozhodnutí, které ostatně ani z hlediska § 2951 odst. 2 o.z. není plně způsobilé zajistit poškozenému skutečné a dostatečně účinné odčinění újmy).
39. Uložený trest byl nadto trestním soudem samotným výslovně označen toliko za „*mírný a výchovný*“ a oprávněnost jeho uložení je žalovaným relativizována, což satisfakční dopady trestního rozsudku jako morálního zadostiučinění pro žalobce (respektive každého běžného člověka, který by byl na jeho místě) nutně poněkud snižuje.
40. Úkolem odvolacího soudu zde přitom není samoučelně řešit nešťastnou polarizaci mezi recentní judikaturou Nejvyššího soudu (např. již zrušený rozsudek ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020; či rozsudky ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1004/2020; ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019) a judikaturou Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09; ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14; ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, rušící prve zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020) v otázce preventivně-sankčního působení finančních satisfakcí.
41. Zásadní i plně postačující pro rozhodnutí odvolacího soudu v tomto aspektu věci totiž je, že přímo dle pokynu zákonodárce obsaženého v § 2957 o.z. se u **úmyslného způsobení újmy** nezbytně přistupuje k přiznání vyššího (a nikoli toliko symbolického) zadostiučinění, přičemž právě i Nejvyšší soud uznává, že v případě úmyslného protiprávního jednání dává zákon v § 2957 o.z. jednoznačný pokyn ke zvýšení náhrady, o něž lze úvahu soudu spolehlivě opřít (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3402/2019). Také judikatura ve věcech ochrany osobnosti dle obč. zák. i bez existence této výslovné zákonné úpravy dovozovala, že otázka míry zavinění původce zásahu je pro stanovení výše relativní náhrady zásadním způsobem spoluurčující a je bezpochyby jedním z klíčových hledisek pro navýšení relativní náhrady (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4842/2010; s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09).
42. Oproti nedbalosti, u níž je *ex lege* dána vyvratitelná domněnka její existence dle § 2911 ve spojení s § 2894 odst. 2 (větou druhou) o.z., se úmysl nepresumuje a musí být prokázán poškozeným. Závěr o úmyslném zavinění musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, a to z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah škůdce k porušení nebo ohrožení zájmů poškozeného.
43. V posuzované věci je zřejmé, že žalovaného, který měl dokonce při natáčení pořadu již předem připravené předmětné CD, jehož se nepravdivé výroky týkaly, motivovala osobní zášť vůči žalobci, jak soud prvního stupně správně dovodil i z kontextu pořadu s poukazem na v něm obsažená vyjádření žalovaného (včetně závěrem vyřčeného jízlivého přání zdaru v další umělecké činnosti žalobce). Celkové vystupování žalovaného v pořadu bylo jednoznačně ofenzivně zacíleno proti osobě žalobce. Soudem prvního stupně přiléhavě dovozený úmysl žalovaného pomluvit žalobce vyplývá nejen z toho, že žalovaný uváděl svá nepravdivá skutková tvrzení z pozice aktéra předmětných událostí (jenž tedy o jejich pravdivém průběhu musel mít přímou vědomost, a přesto

je v rozporu se skutečností cíleně uvedl nepravdivě a difamujícím způsobem), nýbrž také z pravomocného odsuzujícího trestního rozsudku. Jeho výrokem je přitom, jak již uvedeno, ve smyslu § 135 odst. 1 o.s.ř. pro civilní řízení závazně určena otázka zaviněného protiprávního jednání žalovaného a trestní soud v něm dovodil zavinění žalovaného ve formě eventuálního úmyslu (žalovaný rozšiřoval o žalobci neověřené a nepravdivé údaje, které byly způsobitelné značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, přičemž o uvedené povaze údajů prokazatelně věděl a byl srozuměn s následkem, který jejich šíření mohlo vyvolat).

44. Úmysl žalovaného skandalizovat a pomluvit žalobce tudíž v systému komplementární ochrany osobnosti, v němž se jednotlivé prostředky ochrany podporují a doplňují, vyžaduje nejen odsudek provedený již trestním soudem, nýbrž současně (poté, co trestní soud odkázal poškozeného žalobce do civilního řízení) zohlednění takového úmyslu (jako okolnosti zvláštního zřetele hodné dle § 2957 o.z.) rovněž pro účely výše relativního zadostiučnění v rámci civilní deliktní odpovědnosti žalovaného za účelem skutečného a dostatečně účinného odčinění újmy vzniklé žalobci. Platí totiž každopádně, že v případě vyšší míry zavinění je vždy neoprávněnost zásahu zesílena, čemuž musí odpovídat i forma a výše satisfakce. Jde o okolnost zvláštního zřetele hodnou, přispívající k vyšší újmě poškozeného, neboť běžný člověk nese opodstatněně mnohem více úkorně, je-li škůdcem pomluven úmyslně (např. oproti tomu, kdy šířená nepravda je důsledkem toliko nedbalého nakládání škůdce s neověřenými informacemi, či dokonce oproti situacím, v nichž dle dřívějšího obč. zák. byla dána konstrukce objektivní odpovědnosti původce zásahu bez ohledu na neexistenci jeho zavinění, kterou o.z. v rámci deliktního práva opustil).
45. Jako další okolnost zvláštního zřetele hodná musí být na základě § 2957 o.z. odčiněno také již zmíněné násobení účinků zásahu jeho **uváděním ve veřejnou známost**, provedené žalovaným v rámci jeho veřejné difamace žalobce, realizované nadto **před cílovou diváckou a posluchačskou skupinou**, která věnuje osobě difamovaného žalobce jako interpreta právě v dané oblasti hudby obecně svou pozornost, což intenzitu zásahu do cti a vážnosti žalobce ve společnosti objektivně umocňuje. Je obecně známou skutečností, že mediálně šířené výroky dopadají na širší okruh příjemců informací, a mají tudíž neoddiskutovatelně vyšší objektivní potenciál přivodit difamovanému vyšší společenskou újmu (újmu na jeho vážnosti ve společnosti).
46. Uvedenou notorietu nadto jednotlivě i ve vzájemných souvislostech stvrzují výpovědi širokého okruhu svědků, kteří byli v prvostupňovém řízení vyslechnuti a kteří předmětné difamační výroky žalovaného o žalobci z televizního vysílání s celostátní působností zaznamenali. I bydliště svědků z rozličných částí republiky, spojené s prováděním dokazování nejrůznějšími dožádanými soudy (viz i výčet dožádaných soudů, obsažený v odst. 55 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), ilustruje značnou územní šíři veřejně realizovaného neoprávněného zásahu žalovaného. Byť svědci sami výroky příliš nevěřili, většina svědků stvrdila (a část i na konkrétních případech ilustrovala) také to, že na jejich základě došlo u určité části posluchačů k negativní změně náhledu na osobu žalobce a jeho uplatnění ve společnosti, což je pro odvolací soud zcela pochopitelné již jen vzhledem k objektivní způsoblosti zásahu negativně zasáhnout osobnostní sféru žalobce před cílovou skupinou a povaze celostátně odvysílaných výroků (charakteru závažných nepravdivých skutkových tvrzení, nepravdivě prezentujících žalobce jako podvodníka, jenž připravil svého tehdejšího kamaráda jako invalidního důchodce o nemalé finanční prostředky). Vzhledem k umocněné objektivní způsoblosti zásahu, povaze výroků a formě jejich zveřejnění nelze proto ohledně újmy na osobnosti žalobce souhlasit s žalovaným, že výpovědní hodnota výslechů svědků je nulová jen proto, že se jedná o příbuzné či dlouhodobé fanoušky žalobce. Je naopak z logiky věci zřejmé, že byl-li neoprávněný zásah učiněn v rámci vysílání cíleného na fanoušky hudby, v níž svou uměleckou činnost oba účastníci v rámci obou hudebních uskupení vykonávají, museli se s těmito informacemi v rámci cílové divácké a posluchačské skupiny nutně setkat právě také příznivci hudby žalobce. Ti pak byli jako svědci v souladu s § 126 odst. 2 o.s.ř. na začátku výslechů řádně poučeni o trestních následcích křivé výpovědi a vypovídali s vědomím hrozby trestního postihu

za uvedení nepravd. I zde platí obecný přístup soudní praxe, dle kterého ani skutečnost, že svědek je příbuzným, zaměstnancem či spolupracovníkem některého z účastníků řízení, sama o sobě nemůže vést k závěru, že jeho výpověď je nepravdivá (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1751/97; rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 12 Cmo 193/2014). Ostatně i svědek R.C., kterého nelze jako majitele a ředitele rádia Dechovka vůbec označit za příbuzného či dlouhodobého fanouška žalobce, s nímž se zná toliko v rámci obchodní spolupráce, v souvislosti s předmětnými výroky žalovaného uvedl konkrétní příklady, kdy se ho v rámci pořadu „Zeptejte se ředitele“ posluchači ptali, zda je pravda, že žalobce podvádí.

47. Je proto správný závěr soudu prvního stupně, že v příčinné souvislosti s neoprávněným zásahem žalovaného došlo ve značné míře k poškození pověsti žalobce, přičemž nepříznivý následek měl různou dobu trvání (kratší před osobami blízkými, delší před těmi, s nimiž žalobce neměl osobní vztah) a poškozením pověsti žalobce došlo také k podpoře dříve již nastalého trendu úbytku jeho hudebních příznivců. K tomuto závěru lze jen doplnit, že předmětem řízení zde v daných souvislostech není náhrada škody v podobě případného ušlého zisku, nýbrž náhrada újmy nemajetkové.
48. Dalším logickým, legitimním a ústavně souladným důvodem pro přiznání peněžitého zadostiučinění nad soudem prvního stupně stanovenou částku je s oporou v judikatuře Ústavního a Nejvyššího soudu, citované v odst. 25 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, **objektivní nemožnost odvysílání veřejné satisfakce** tam, kde k primárnímu neoprávněnému zásahu došlo, spojená nadto s dlouhým časovým odstupem od neoprávněného zásahu. Vzniklou nerovnováhu je třeba v souladu s citovanou judikaturou vyvážit právě prostřednictvím přiznání relativní náhrady imateriální újmy. Taková konstrukce je ostatně svým principem spravedlivá a logická i z toho důvodu, že publikace omluvy u provozovatele sdělovacího prostředku bývá zásadně činěna na náklady původce neoprávněného zásahu a žalovaný byl takových nákladů v dané věci pro objektivní nemožnost odvysílání omluvy zcela ušetřen. Z podstaty věci se zde samozřejmě nejedná (a jednat ani nemůže) o exaktně stanovený konkrétní finanční ekvivalent (žalovaným nevynaložené) úplaty za odvysílání veřejné omluvy, nýbrž o určitý vyvažující důsledek aplikace obecného principu přiměřenosti satisfakce, respektive v poměrech o.z. o situaci, v níž ve smyslu § 2951 odst. 2 nezajistí (pro objektivní nemožnost plnění, spojenou nadto s delším časovým odstupem od neoprávněného zásahu) jiný způsob zadostiučinění skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy, a zadostiučinění tak musí být poskytnuto v penězích.
49. Na druhou stranu je však žalobcem uplatňovaná finanční satisfakce 450 000 Kč příliš vysoká a žalobce sám v odvolání připouští, že relevantním východiskem je zde částka 200 000 Kč a výše. Plnému úspěchu daného relativního nároku v rámci volných úvah odvolacího soudu o jeho přiměřené výši také brání nejen již zmíněný dílčí (přesto neopomenutelný) satisfakční efekt trestního odsouzení žalovaného, nýbrž i další formy veřejnou mocí autoritativně přiznávané morální satisfakce. Pro tyto účely má význam částečná satisfakce pro žalobce prostřednictvím rozhodnutí soudu *per se* a přiznáním morálního zadostiučinění formou veřejné omluvy za sekundární neoprávněný zásah (nikoli však z objektivních důvodů bohužel za dominantní neoprávněný zásah primární). Platí zde závěry soudní praxe, dle kterých při poskytnutí ochrany osobnosti je nezbytné přihlížet i k možné satisfakční roli samotného rozsudku (případně jiného rozhodnutí) konstatujícího neoprávněnost zásahu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 1200/09), respektive že žalobci se dostává satisfakce konstatováním protiprávnosti zásahu žalovaného do jeho osobnostního práva v odůvodnění rozsudku soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4003/2011). Jiným způsobem zadostiučinění ve smyslu § 2951 odst. 2 o.z. totiž může být jakákoli forma satisfakce, která je způsobilá přispět k vyvážení a zmírnění nepříznivých následků neoprávněného zásahu (odčinění újmy) a současně nemá charakter relativního plnění (tj. náhrady nemajetkové újmy v penězích pro žalobce).

50. Se zřetelem ke všemu uvedenému dospěl odvolací soud k závěru, že soudem prvního stupně stanovená výše náhrady je extrémně nízká a jako taková je pro účely skutečného a dostatečně účinného odčinění žalobci žalovaným způsobené imateriální újmy insuficientní. Odvolací soud svou volnou úvahou (§ 136 ve spojení s § 211 o.s.ř.) dovedl, že za adekvátní výši relutárního zadostiučinění je třeba v dané věci považovat **částku 200 000 Kč**, zohledňující dostatečně všechny výše uvedené relevantní skutečnosti, tedy na jedné straně především závažnost nepravdivých skutkových tvrzení, úmysl žalovaného způsobit žalobci újmu, násobení účinků zásahu uváděním ve veřejnou známost před cílovou diváckou a posluchačskou skupinou i objektivní nemožnost odvysílání veřejné satisfakce tam, kde k dominantnímu primárnímu neoprávněnému zásahu žalovaného došlo, a na straně druhé jiné (nepeněžité) formy satisfakce, jichž se žalobci již dostalo či na základě tohoto rozhodnutí dostává.
51. Pro úplnost je vhodné zmínit, že z hlediska v soudní praxi se občas vyskytujících komparací s náhradami nemajetkové újmy při usmrcení osoby blízké (např. již zrušený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020; či rozsudky ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1004/2020; ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019), k nimž se ovšem není možno stavět zcela dogmaticky (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2301/2009; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2428/2010; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018) a které navíc pro tyto účely poněkud nepřiléhavě směřují postavení primárních a sekundárních obětí neoprávněných zásahů, nelze přehlížet několikanásobný nárůst standardní výše těchto náhrad, ke kterému v posledních letech jednoznačně došlo. Oproti standardní částce 240 000 Kč, vyplývající na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 z dřívějšího § 444 odst. 3 obč. zák., dosahuje ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, nyní (respektive pro rok 2021) tato standardní částka již 712 220 Kč a pro rok 2016, kdy k posuzovanému neoprávněnému zásahu došlo, činila daná částka 529 340 Kč. Volnou úvahou odvolacího soudu stanovená částka 200 000 Kč proto ob stojí nejen z pohledu výše již předestřených obecnějších relutárních satisfakcí při zásahu do práva na ochranu osobnosti, nýbrž právě také z tohoto případného komparativního hlediska. Ostatně i Nejvyšší soud v již zmíněném rozsudku ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1752/2019, uvedl, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva považuje nároky pozůstalých i nároky osob dotčených na cti, důstojnosti a vážnosti zásahem vybočujícím z práva na svobodu projevu (čl. 10 Úmluvy) za zhruba srovnatelné.
52. Závěr o úmyslném zavinění újmy škůdcem přitom *ex lege* vylučuje možnost snížení náhrady nemajetkové újmy s poukazem na jeho případné majetkové poměry (§ 2953 odst. 1 *in fine* ve spojení s § 2894 odst. 2 *in fine* o.z.). Soud prvního stupně proto opodstatněně neprovedl důkazy navržené k prokázání majetkových poměrů žalovaného, což i odůvodnil. Rozsah žalobci odvolacím soudem přiznaného finančního zadostiučinění lze považovat za adekvátní nejen vzhledem k výše uvedeným okolnostem konkrétního případu a obecněji panujícím relacím náhrad, ale i z hlediska celkové ekonomické úrovně soudobé české společnosti (k tomu srov. *Vážný* 10836, dle kterého jako rozhodné okolnosti přichází v úvahu právě hospodářské poměry doby, nikoli však majetkové nebo výdělečné poměry škůdce). Nejuznávanější monografie z oblasti práva na ochranu osobnosti rází závěr, že k majetkovým poměrům účastníků by soud neměl přihlížet (viz *Knap, K. a kol. Ochrana osobnosti podle občanského práva*. 4. podstatně přepracované a doplněné vydání. Praha: Linde Praha, a.s., 2004, s. 195). Žalobci přisouzená částka současně není pro žalovaného svou výší likvidační. V případě žalovaného jde o zavedeného a stále aktivního hudebníka (v pořadí ostatně sám o svém hudebním uskupení Veselá trojka v té době prohlásil, že „*se sluníme naboře*“), činného v hudební sféře, oblíbené zejména mezi seniory a milovníky dechovek, který má potenciál získat tímto způsobem finanční prostředky k náhradě újmy. Dle kalendáře vystoupení na webových stránkách hudebního uskupení žalovaného je pro období od 21. 5. 2022 do 10. 9. 2022 dosud naplánováno 20 specifikovaných koncertů

Veselé trojky, přičemž dle obecných informací ke kalendáři akcí nehraje Veselá trojka na zábavách, plesech nebo soukromých akcích typu svatba či narozeniny. Rovněž tyto skutečnosti jednoznačně svědčí o oblíbě daného hudebního uskupení a potenciálu žalovaného k úhradě stanovené relativně vysoké satisfakce bez likvidačních dopadů. I v případech, kde je možnost zohlednění majetkových poměrů škůdce opravdu dána (což vzhledem k uvedenému není tento případ), nelze zjišťovat toliko aktuální majetkové poměry škůdce, ale na zřetel je nutno vzít právě i možnosti uhradit vzniklou náhradu do budoucna (z mnoha srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1421/2015; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1295/2016; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 85/2019).

53. Se zřetelem k výše uvedenému tudíž odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně částečně potvrdil jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. a částečně změnil dle § 220 odst. 1 o.s.ř. ve výše uvedeném rozsahu.
54. Protože došlo k částečné změně rozhodnutí soudu prvního stupně, odvolací soud rozhodl nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale originálně také o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně dle § 224 odst. 2 o.s.ř. Částečné přiznání požadované náhrady nemajetkové újmy formou morálního i peněžitého zadostiučinění opodstatňuje ve smyslu § 142 odst. 3 o.s.ř. plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), neboť určující je zde úspěch v hlavní otázce, že došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobce (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2000, sp. zn. III. ÚS 170/99), přičemž rozhodnutí o přiměřenosti plnění zde záviselo na úvaze soudu. Výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce, lze hodnotit jako úspěch žalobce, byť mu nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013).
55. Náklady řízení před soudem prvního stupně žalobcem účelně vynaložené činí celkem částku 105 526,54 Kč. Mimosmluvní odměnu za zastupování žalobcem v prvostupňovém řízení je třeba přiznat ohledně 19 doložených úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení; žaloba; účast u jednání soudu prvního stupně ve dnech 11. 9. 2019, 18. 9. 2020 (překračující dvě hodiny, tj. dva úkony), 25. 6. 2021 (překračující dvě hodiny, tj. dva úkony) a 15. 9. 2021; účast u výslechů svědků dožádanými soudy ve dnech 10. 12. 2020 (Okresní soud v Trutnově), 18. 12. 2020 (Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou), 21. 12. 2020 (Okresní soud v Berouně), 22. 12. 2020 (Okresní soud v Jičíně), 13. 1. 2021 (Okresní soud v Táboře) a 8. 2. 2021 (Obvodní soud pro Prahu 5); písemná podání ze dne 18. 9. 2019 (doplnění tvrzení a důkazních návrhů po poučení soudu), ze dne 19. 1. 2021 (písemné dotazy na svědkyni vyslýchanou dne 21. 1. 2021 dožádaným Okresním soudem v Novém Jičíně za neúčasti zástupce žalobce), 24. 2. 2021 (písemné dotazy na svědkyni vyslýchanou dne 5. 3. 2021 dožádaným Okresním soudem Plzeň-jih za neúčasti zástupce žalobce), 14. 7. 2021 (písemné dotazy na E. Š.) a 22. 9. 2021 (závěrečný návrh)] po 3 100 Kč za každý úkon [§ 9 odst. 4 písm. a), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 AT]. Ohledně písemných dotazů, učiněných k výslovné výzvě soudu prvního stupně pro účely písemného místopřísežného prohlášení E. Š., jakož i ohledně písemného závěrečného návrhu, který nebyl v důsledku postupu soudu prvního stupně přednesen ústně při jednání, platí, že (byť třeba i) procesně diskutabilní postup soudu prvního stupně (který ovšem z hlediska věci samé neměl žádný vliv na výsledek řízení) nemůže jít k tíži účastníka řízení, jenž s ním měl spojeny náklady řízení, a takto vzniklé náklady řízení lze proto považovat za účelně vynaložené. Ohledně dalšího účtovaného úkonu v podobě předžalobní upomínky ze dne 29. 11. 2017 je však nutno přiznat náhradu mimosmluvní odměny jen ve výši jedné poloviny (tedy ve výši 1 550 Kč), neboť předmětnou předžalobní upomínku odvolací soud hodnotí toliko jako jednoduchou výzvu k plnění ve smyslu § 11 odst. 2 písm. h) AT. Prostý odkaz na výsledek trestního řízení a konstatování, že došlo k zásahu do práv klienta, obvinění a pomluvě,

způsobilé dehonestovat ho v rozsahu širší veřejnosti, nesplňuje pro účely § 11 odst. 1 písm. d) AT požadavek skutkového a právního rozboru věci. Mezi žalobcem účelně vynaložené náklady řízení lze pak dále zařadit 20 režijních paušálů á 300 Kč za každý z výše uvedených úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 AT), cestovní výdaje za cesty osobním automobilem k jednání soudu prvního stupně či k výslechům dožádaných soudů ve dnech 11. 9. 2019 Hradec Králové-Blansko a zpět v částce 1 665,55 Kč (260 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,10 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 33,10 Kč dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.), 18. 9. 2020 Hradec Králové-Blansko a zpět v částce 1 671,62 Kč (260 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,20 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), 10. 12. 2020 Hradec Králové-Trutnov a zpět v částce 642,93 Kč (100 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,20 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), 18. 12. 2020 Hradec Králové-Žďár nad Sázavou a zpět v částce 1 157,27 Kč (180 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,20 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), 21. 12. 2020 Hradec Králové-Beroun a zpět v částce 1 928,79 Kč (300 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,20 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), 22. 12. 2020 Hradec Králové-Jičín a zpět v částce 642,93 Kč (100 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,20 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), 13. 1. 2021 Hradec Králové-Tábor a zpět v částce 2 534,69 Kč (100 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,40 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 33,80 Kč dle vyhlášky č. 589/2020 Sb.), 25. 6. 2020 Hradec Králové-Blansko a zpět v částce 1 647,55 Kč (260 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,40 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 33,80 Kč dle vyhlášky č. 589/2020 Sb.) a 15. 9. 2021 Hradec Králové-Blansko a zpět v částce 1 647,55 Kč (260 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,40 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 33,80 Kč dle vyhlášky č. 589/2020 Sb.), tj. celkem za cestovné 13 538,88 Kč, náhradu za promeškaný čas v rozsahu 74 započatých půlhodin á 100 Kč v celkové částce 7 400 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a náhradu za DPH v částce 18 267,66 Kč [§ 137 odst. 1 písm. a) o.s.ř.].

56. Účelně vynaložené náklady odvolacího řízení žalobce činí celkem částku 16 625,46 Kč a představují odměnu za 3 úkony právní služby (podání odvolání, vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu dne 25. 5. 2022) á 3 100 Kč za každý úkon [§ 9 odst. 4 písm. a), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 AT] se 3 režijními paušály á 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 AT), cestovní výdaje za cestu osobním automobilem k jednání odvolacího soudu Hradec Králové-Brno a zpět v částce 2 340,05 Kč (300 km, při náhradě za 1 km jízdy á 4,70 Kč, udávané spotřebě 8,7/5,5/6,7 l na 100 km a ceně za 1 l 95 oktanového benzínu 44,50 Kč dle vyhlášky č. 116/2022 Sb.), náhradu za promeškaný čas v rozsahu 12 započatých půlhodin á 100 Kč v celkové částce 1 200 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a náhradu za DPH v částce 2 885,42 Kč [§ 137 odst. 1 písm. a) o.s.ř.].
57. Žalobcem před soudy obou stupňů účelně vynaložené náklady řízení tudíž v souhrnu činí celkem částku 122 152 Kč a žalovaný je na základě § 142 odst. 3 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. povinen k jejich náhradě žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Vzhledem k úmyslnému způsobení újmy žalovaným, potenciálu žalovaného jako zavedeného hudebníka opatřit si finanční prostředky a postoji žalovaného, bagatelizujícího neoprávněný zásah a relativizujícího i oprávněnost pravomocného odsuzujícího trestního rozsudku, nespátruje odvolací soud žádný prostor pro případnou aplikaci moderačního práva (§ 150 o.s.ř.).
58. Mezi účelně vynaložené náklady řízení žalobce, na jejichž náhradu by měl mít žalobce právo vůči žalovanému, nelze ovšem řadit žalobcem zaplacené soudní poplatky za žalobu a za odvolání. Soudem prvního stupně bylo totiž při placení poplatků žalobcem zcela přehlédnuto, že žalobce se nacházel v pozici navrhovatele v řízení o náhradu nemajetkové újmy, který byl pravomocným odsuzujícím

rozhodnutím v trestním řízení se svým nárokem odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, a jako takový byl proto ze zákona osvobozen od poplatků dle § 11 odst. 2 písm. q) zákona o soudních poplatcích. Bez ohledu na skutečnost, zda se toto zákonné osvobození vztahuje toliko na žalobcem v adhezním řízení uplatněnou částku 200 000 Kč či na celou v občanském soudním řízení uplatňovanou částku 450 000 Kč, nemůže být žalovaný povinen k náhradě soudních poplatků žalobci, nýbrž je na základě § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích povinen k zaplacení odpovídající části poplatků za žalobu a za odvolání žalobce státu, jak mu proto odvolací soud ve výroku uložil. Odpovídající část poplatků zde vzhledem k úspěchu návrhu na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 200 000 Kč činí dle položky 3 písm. a) Sazebníku poplatků (v případě poplatku za odvolání žalobce i ve spojení s položkou 22 odst. 2) za žalobu a za odvolání žalobce shodně po 2 000 Kč, tedy celkem 4 000 Kč. Minimálně v rozsahu těchto částek současně **budou muset být soudem prvního stupně žalobci vráceny poplatky**, k jejichž zaplacení nebyl žalobce povinen (§ 10 odst. 1 věta první zákona o soudních poplatcích). Jen pro úplnost lze uvést, že bez ohledu na skutečnost, zda se zákonné osvobození od poplatku vztahuje toliko na žalobcem v adhezním řízení uplatněnou částku 200 000 Kč či na celou v občanském soudním řízení uplatňovanou částku 450 000 Kč (a v jakém rozsahu tedy má návazně žalobce právo na vrácení soudních poplatků), nemůže mít žalobce právo na náhradu případných převyšujících částí poplatků vůči žalovanému. Základem pro určení výše nákladů řízení podle § 142 odst. 3 o.s.ř. totiž není částka požadovaná žalobou, nýbrž až částka přisouzená (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3974/2015, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 121/2017; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. 25 Cdo 4715/2017).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Nesplní-li povinný řádně a včas povinnost uloženou vykonatelným rozhodnutím, může se oprávněně domáhat soudního výkonu (exekuce) rozhodnutí.

Brno 25. května 2022

JUDr. Michal Ryška v. r.
předseda senátu